

Csodák a felszín alatt

A világ színesebbik fele a víz alatt van: olyan élmények érik az embert a tengerek felszíne alatt, amelyeket odafenn nem tapasztalhat meg.

Fényképezni majdnem mindenki szeret (bár kevesen tudnak igazán), és a búvárokodás is egyre többek hobbija. A kettőt azonban még elég kevesen ötvözik, különösen az amatőrnél magasabb szinten: közéjük tartozik *Juhász István*, a Grepton vezérigazgatója is.

„Még gyerekkoromban kezdtem el fényképezni. Nagy fotós nem vált belőlem, de miután komolyabban is belekóstoltam a búvárokodásba, elég hamar jött az ötlet, hogy fényképezőgépet is kellene vinni magammal a víz alá.

Fidzsin ismerkedtem meg a búvárokodással, 1999-ben. Első alkalommal palack nélkül, snorkelozva néztem körül a felszín alatt, utána jött egy gyorsalpaló tanfolyam, egyetlen, mintegy félórás merüléssel a végén –, de az élmény, a víz alatti világ látványa egy életre magával ragadott. Itthon beiratkoztam egy »rendes« tanfolyamra, amit el is végeztem (és közben a feleségemet is sikerült »megfertőznöm« ezzel a hobbival). Azóta persze sokat fejlődtem, az elmúlt nyolc évben hivatásos búvár lettem, 12 vizsgát tettem le, így merülhetek éjszaka, merülhetek roncsos, tudok csoportot vezetni.

A megfelelő készségek elsajátítása azért is fontos, mert a komolyan vett víz alatti fényképezés sok nehézséget is jelent. Naponta akár hat órát is víz alatt tölthet az ember (persze több részletben), ami fizikailag erősen megterhelő. Gyakorolni kell magát a búvárokodást, a lebegést is: ha például nagyon közeli dolgokat fotózunk, akkor lebegés közben is fél centiméteres pontossággal kell tartani a kamerát. Ezért is ajánlják, hogy legalább a mentóbúvári szintig eljusson valaki, mielőtt fotózni kezd: addigra szerez annyi tapasztalatot, hogy már a fotózásra is tud összpontosítani.

Gondot okoz maga a közeg is. Igazán jó fényviszonyok csak a felszín alatti legfelső öt méterben vannak. Ennél mélyebben mesterséges fényt használunk, aminek a színét viszont torzítja a víz, ezért három méternél messzebb lévő tárgyat nem is érdemes vaku fényénél fotózni.

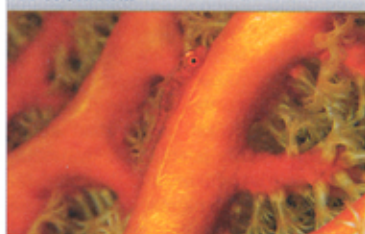
A fényképezés technikai alapfogásait érdemes itthon, medencében begyakorolni és tökéletesíteni. Ha már sok pénzért elutaztunk valami távoli helyszínre, akkor ne ott bénázzunk a géppel.

Így sem lehet gyors eredményekre számítani. Én kerestem egy szakembert, aki mindig objektíven értékelte a munkámat: két évembe telt, mire az egyik képepre azt mondta, hogy jó így, ahogy van. És az még nem is víz alatt készült. Ha valaki meg akarja méretetni magát és fotóit, a világon és Magyarországon rengeteg, kimondottan a víz alatti fotózásra szakosodott versenyt rendeznek. A beküldött képekre adott reakciókból, az elért eredményekből na-

gyon sokat lehet okulni. Nekem már sikerült több versenyt is nyernem, és ezek közül a legbüszkébb talán az amerikai Scuba Diving Magazine egyik díjára vagyok.

Ma már nem a nagy állatokat, teknőskéket, delfineket, cápákat keresem. A kisebb élőlények is legalább ekkora élményt jelentenek: a személyes kedvenceim a víz alatti csigák. Még az egyébként első pillantásra nem túl érdekes Adriában is rengeteg érdekes élőlény él, csak észre kell tudni venni őket: ebben nekem egy tengerbiológiai tanfolyam volt segítségemre.” ■

A technika

Ma már gyakorlatilag mindenki erős, vízhatlan tokba bújtatott digitális fényképezőgépet használ víz alatti fotózáshoz is. (Juhász István 2007 vége óta például egy Canon EOS 1Ds Mark III-at, SeaCam víz alatti tokkal.) A tok miatt viszont az objektívek a felszín alatt nem cserélhetők: a búvárnak merülés előtt el kell döntenie, hogy kis vagy nagy tárgyakat, élőlényeket akar-e fotózni: ha kis korallt indul fényképezni, nem fogja tudni „lekapni” a szeme elé kerülő teknőst. A megfelelő megvilágítás miatt természetesen speciális vakukra is szükség van.